

Bidstond Filippenzen 1: 3,4

De vorige keer heb ik met u stilgestaan bij de woorden 'opziener' en 'diaken' uit vs. 2. We zagen dat de taak van opziener in de gemeente een andere invulling heeft gekregen dan in de maatschappij, waar een officier die z'n manschappen controleert een opziener was. De opziener in de gemeente heeft meer de taak van een rentmeester die het huishouden bij afwezigheid van z'n meester op rolletjes laat lopen.

Het woordje 'diaken' betekent dienaar en laat zien dat dienstbaarheid een grondhouding behoort te zijn die voor iedere taak in de gemeente geldt. In de bijbel wordt het woord gebruikt voor zowel het ambt van diaken als voor de overheid, de apostelen en voor Jezus. Ik ben in uw midden als een dienaar (=diaken).

We gaan nu verder bij het 3^e vers. *Ik dank mijn God, telkens wanneer ik aan u denk – in elk gebed van mij voor u allen bid ik altijd met blijdschap -*

Deze Filippenzenbrief is een zogenaamde gevangenisbrief. Paulus schrijft vanuit de gevangenis een brief met als hoofdthema 'blijdschap'. Dat is opmerkelijk natuurlijk... De situatie waarin Paulus verkeert is niet bepaald rooskleurig. Maar ondanks dat schrijft hij over blijdschap. Als u wel eens iets onderstreept of markeert in uw bijbel dan zou u eens deze hele brief moeten lezen, dat zijn maar vier hoofdstukken, en elke keer het woordje blijdschap of verblijden onderstrepen. U zult verbaasd zijn hoe vaak u het tegen komt.

De eerste keer dat we het woord 'blijdschap' tegenkomen is in de tekst die ik net las. Paulus dankt en bidt met blijdschap. Waar hij precies blij mee is, daar komen we straks nog wel op. Maar eerst even wat anders. Paulus dankt. Dat zien we vaker bij Paulus. Ook in de 1^e brief aan de Korintiërs bijvoorbeeld begint Paulus met zijn dankbaarheid uit te spreken (1:4). En dat terwijl er in die gemeente van Korinthe heel wat aan de hand was. Dat blijkt wel uit het vervolg van die brief.

Hij had daar zeker reden genoeg om met kritiek te beginnen, zou je zeggen. Maar Paulus begint ook daar met danken. Hij telt eerst zijn zegeningen. Dat is mooi. Als je dankt houdt je de ogen open voor al het goede dat God heeft gegeven in de gemeente, al zijn er ook zaken die verbetering behoeven. Waar niet gedankt wordt staar je jezelf blind op alle dingen die in jouw ogen niet goed gaan. Wie niet dankt, zinkt weg in een negatieve, bittere levenshouding. Wie God blijft danken, wordt

bewaard voor de zuigkracht en de vernietigende werking van het negativisme. We leren van Paulus dat danken van het grootste belang is. Door eerst te danken kan Paulus boven zijn eigen omstandigheden - hij zit immers in de gevangenis - uitkijken. En daarom wil ik u allen meteen maar oproepen om dit serieus te nemen. Danken is natuurlijk allereerst tot eer van God die zoveel goeds geeft, maar het is ook in het belang van je eigen geestelijke gezondheid. Het voorkomt bitterheid en zwartgalligheid. In 4:6 roept Paulus de Filippenzen op zijn voorbeeld te volgen: *Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God.* In de 1^e Tessalonicenzenbrief zegt hij het nog krachtiger. *Bidt zonder ophouden, dankt onder alles.* Hij zegt niet: dankt voor alles, maar dankt onder alles. Dat is onder alle omstandigheden. Ook als je in de gevangenis zit kun je danken. Ook als je leven niet op rolletjes loopt kun je danken. Ook als je zorgen hebt om de gemeente kunt je danken. Ik hoop dat u het met mij eens bent dat, als iedereen meer zou danken, we wel moeten merken dat het geestelijk klimaat in de gemeente positiever wordt. Blijf daarom alsjeblieft ook danken voor de gemeente. Als Paulus kan danken voor de gemeente van Korinthe is er voor ons meer dan genoeg reden om te danken voor de V.E.G. Oldebroek! Er gebeuren zoveel mooie dingen. We zijn een veelkleurige gemeente van verschillende generaties. We hebben heel veel mooie talenten in de gemeente die bijdragen aan de opbouw van de gemeente. Ook als kerkenraad zijn we dankbaar, we zijn bijna voltallig. Ik weet van gemeenten die vanwege onderbezetting in de kerkenraad helemaal dreigen vast te lopen.

God heeft ons echt heel rijk gezegend.

Eigenlijk zou ieder Paulus' voorbeeld moeten volgen en zich moeten voornemen alleen over dingen te praten die minder goed gaan in de gemeente nadat hij of zij eerst gedankt heeft voor wat wèl goed gaat! Dat is onze eerste les van vandaag. Vergeet niet te danken!

Voordat we gaan kijken waarvoor Paulus dankt, moeten we even goed opletten wie hij dankt. Er staat *ik dank mijn God!* Wij mogen 'mijn God' zeggen. Natuurlijk betekent dat niet dat we God als het ware in onze binnenzak hebben. Ik kan niet over mijn God spreken zoals ik over mijn auto of mijn huis spreek. Als ik 'mijn auto' zeg dan geef ik te kennen dat deze auto mijn bezit is en dat niemand anders daar rechten op kan laten gelden. In die zin kan ik natuurlijk niet spreken over mijn God. Ik

heb geen exclusieve rechten op God. Maar als ik 'mijn God' zeg dan ligt daar wel in opgesloten dat ik Hem persoonlijk ken, dat ik een relatie met Hem mag hebben. En andersom, dat ik voor Hem niet een onbetekenend vlekje ben in de grote grijze massa van de mensheid. Nee, God kent mij persoonlijk. Hij kent Peter Hartkamp uit Wapenveld – en dat geldt dus voor jou niet minder. Hij kent jou, Hij waardeert het eigene dat Hij ook in jou gelegd heeft. Ieder van ons is uniek in Zijn ogen. God is betrokken bij ieder persoonlijk. En natuurlijk, wat voor mij persoonlijk geldt, geldt ook voor ieder ander mens. Daarom leerde Jezus ons ook bidden 'onze Vader'. Daar komt het gezamenlijke naar voren. Beide aspecten, dat persoonlijke en het gezamenlijke, mogen we niet uit het oog verliezen. We zijn Gods gezin. Maar dan wel een gezin dat bestaat uit stuk voor stuk bijzondere personen. Ik ben vader van vier kinderen. Die vier is maar niet een getal, alsof één van hen vervangbaar zou kunnen zijn door een ander. Nee, het zijn alle vier individuen, met ieder van hen heb ik een relatie. Ieder van hen heb ik lief, ieder van hen is uniek. Niemand kan gemist worden. Maar samen, zijn ze ook eenheid, een gezin, waar wij als ouders ons met hart en ziel aan verbonden weten.

Zo is ieder gezinslid van Gods gezin uniek en mag, net als Paulus 'mijn God' zeggen. God heeft een groot gezin, waarin niemand gemist kan worden. Ze zijn Hem allemaal heel veel waard en het is Gods verlangen dat ieder van die kinderen Hem ook als 'mijn God' zullen kennen.

'k Ben een koninklijk,

door de Vader bemind

en 'k zal wonen in 's Konings paleis (JDH 60)

AMEN